

להולנד. הוא החל ליבא בסך-הכל שני פרי טים מאנגליה — ורואה ברכה בעמלו. והוא עוד חושב עצמו לבר-מול בהשואה להולנדי אחר, גארי לי, שעסק ביבוא מישראל, והפסיד בכך 30 אלף גולדן.

דרכי אדם

התישמע קולי?

„מי? שמוליק קראוס? זה? הכי רחוק שהוא יגיע יהיה בית-הסוהר!“ זאת היתה הדיעה המקובלת עליו, אבל היו גם ייעוץ אחרות: „הוא? הוא יתחתן עם איזה אשה עשירה ויחיה על חשבונה עם כל היפהפיות האפשריות!“ והסלחנים אמרו שהוא יגמור את חייו באיזה נמל בצרפת, או באיטליה. אף אחד לא תיאר לעצמו שמהפושט הן פרוע שמוליק קראוס, יצא זמר-שחקן — ומחבר פזמונים.

מלחין קראוס
בובה זבה

חדשים שלו, המלווים את התוכנית של הן שלישייה החדשה שלו, המורכבת מאריק איינשטיין, גיזי כץ והוא עצמו, והנקראת שלישיית החלונות הגבוהים. הפכו מיד של גרים, ששלושה מהם צועדים כבר במקומות מכובדים במצעד הפזמונים.

לא רק הקהל קיבל אותם בהלהבות, גם הביקורת. יוחנן זראי, המלחין, אמר עליהם: „הם מצויינים, בעיקר הבובה זבה, יחייל של שוקולד.“ יצחק גרציאני אמר עליהם: „זה סיגנון שלא היה בארץ.“

מין תפילה. איד הגיעה המוזה אל הצעיר שהיה כליך רחוק ממנה? מספר על כך שמוליק קראוס עצמו: „את המנגינה הראשונה של חיי חיברתי לפני הרבה שנים, כשהייתי מלח על אנייה, או חיברתי את השיר הראשון שלי: שיר הדייגים, שכיום שרים אותו העופרים.“

את המוסיקה הוא גילה עוד לפני כן: „זה משונה“, הוא אומר, „אבל תמיד המוסיקה נתנה לי השראה. את באך גיליתי כש הייתי עוד ילד, וכשהייתי שומע את הקונצרט לפסנתר של רחמנינוב הייתי תמיד בוכה. עכשיו ההשראה באה אלי בדרך כלל בלילות, אחרי חצי בקבוק טוב, וסיגריות. אני כותב את המוסיקה בהשראת המילים. כשמעתי למשל, את השיר של רחל זמר נוגה ידעתי שזה צריך להיות משהו מלא בכי. מין תפילה: התישמע קולי / רחוקי שלי / התישמע קולי / כאשר הנני? וב התאם לכך כתבתי לו את המנגינה.“

לדעתו של שמוליק השפה העברית קשה לשירה, הוא הצליח להתגבר עליה על ידי ששבר את המוסכמות שלה. „בשיר הבובה זבה, למשל“, הוא אומר, „החליטו הן מומחים שעשיתי מזה אידיש. כיון שהעברתי את המנגינה למלרע.“

שמוליק כמעט לא יודע תווים, אבל הוא מתכוון להמשיך לכתוב עוד הרבה מנגינות. „החלום שלי“, הוא אומר, „זה לעשות פזמונים מהשירים של ביאליק. כי מי אומר שצריך לשיר את מי יצילנו מרעב כמו ש שרו בבתי-הספר?“

מוזן

סלט ירקות

כל אחד יודע שהכלכלה הישראלית היא דבר יציב ובטוח, לפחות כמו הלירה הישראלית. לכן התפלאו מאד כל עקרות הבית, כשקנו ביום השלישי עגבניות בי לירה שמונים הקילו, ולמחרת נאלצו לקנות את אותן עגבניות, באותה חנות, בשלוש לירות ושמונים הקילו.

צורה ארוכה, משונה. כתבת העולם הזה פנתה לבן-ציון יצחק, מנהל המועצה לשיווק-ירקות כדי לקבל ממנו הסבר למה שקרה לעגבניות הללו.

אמר בן ציון יצחק: „העונה הזאת אינה עונה של עגבניות. מי אוכל עגבניות? אני כבר חודש לא אוכל עגבניות. בחודש אפריל לאכול עגבניה זה כמו לדרוש ענבים, כי עכשיו קיימות רק עגבניות שלאחר הכפור של החורף, שהן בדרך כלל מהחממות. מיי צדים אותן בדרום, במקומות כמו המישב השיתופי משואות יצחק, בכלל לא לשוק הן מקומי, אלא לחוץ-לארץ.“

„מטיסים אותן לשוק קובנט-גארדן בלונדון, או לקופנהגן לחנות טיבולי, או לגרמניה. המחיר של שלוש לירות ושמונים הוא אמנם מוגזם קצת, אבל מינימום הרווח שהמגדלים דורשים — הוא לירה ושלושים עד לירה וחצי לקילו.“

לא רק העגבניות סובלות מקשיי העונה, גם המלפפונים סובלים מזה. מרוב סבל הם גדלו וקיבלו צורה משונה, ארוכה וגדולה, ומחירים עליהם לשתים עד שלוש לירות הן קילו. מסתבר שגם מלפפונים אלה הם לי צורכי ייצוא בלבד. אומר בן-ציון: „מלפפונים רגילים גדלים בדרך כלל רק תשעה חודשים בשנה. את שלושת החודשים החסרים החליטו למלא במלפפונים הגדלים בחממות. הגידול הוא יקר מאוד, ולכן המחיר גבוה.“

לכן, מי שרוצה לאכול סלטי-ירקות בימים אלה — או שיסע לחוץ-לארץ, או שישלם שלוש לירות ושמונים, או שיאכל חסה.

המשק

ניצא ונחיה

צעיר הולנדי בא לפני כמה שנים לישראל, ונראה התלהב ממנה. למרות שבא רק לי ביקור — שהה כאן למעלה משנתיים.

כשחזר יאן ואן-פראק להולנד, וחזר לי עבודתו, כנציג חברות מסחריות מכל הן עולם, החליט להקדיש את עצמו ליבוא מישראל בלבד. הוא השקיע בעניין כמה אלפי גולדן הולנדיים, התקשר עם כמה חברות ישראליות, והחל להפעיל את כל קשריו.

עמד בדי עמדה. בתחילה הוא התקשר עם חברת סריגים, מהגדולות בישראל. הוא השיג הזמנות בקרוב לעשרת-אלפים לירות, עבור רשת חנויות גדולה. המשלוח לא הגיע. הוא טען מכתבים, שלח התראות, וקיבל תשובות שהמשלוח בדרך ואי-טריטו הוא עומד להגיע. אלא שלמעשה ארבעה חודשים עברו — מבלי שהחברה תשלח את הסריגים המוזמנים. או ביטלה החברה ההולנדית את ההזמנה, והגישה תביעת-פצויים, על הרווח הצפוי שהפסידה, רק בהשתדלותו של ואן-פראק בוטלה התביעה.

הזמנה אחרת היתה כובעי-טמבל דוקא. הדבר החל כקוריוז: בירד השנתי של מלאכת מחשבת שנערך בהולנד, חילק יאן כובעי-טמבל לכל עובדי-הביתן הישראלי. הן כובעים שיעשעו גם את מבקרי-היריד. חנויות הלבשה הזמינו אחדים, ואפילו חנות רהיטים הולנדית הזמינה כובעי-טמבל — כדי לחלק כשי לאלה שירכשו רהיטי-נייה. יאן המאושר פנה לבית-החרושת הישראלי המהולל, הזמין במכה אחת 6000 כובעים.

תשובת בית-החרושת: הוא אינו מוכן לי ספק פחות מ-30 אלף. ההזמנה בוטלה.

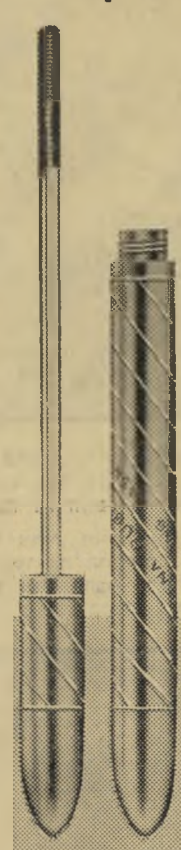
כסוכן מורשה, המרוויח 10 אחוז. שלה יאן יבואנים הולנדיים לחברה, אותה ייצג רשמית בהולנד. הוא שיכנע אותם לנסוע בי מיוחד לישראל, לשבוע האופנה, ואמנם הם הזמינו מאותו מוצר-לבוש, פריטים ב-17,000 לירות. כשפנה יאן אליהם לקבל את אחוזיו, טענו שהם ביטלו את נציגותו כסוכן, אלא ששכחו להודיע לו על כך. עבור עמלו לא זכה בפרוטה דמי-עמלה.

ברכה בעמלו. אחרי שנה של יבוא ישראלי גמר יאן ואן-פראק בחובות של אלפי גולדן, את פרשת היבוא הישראלי

Helena Rubinstein

הלנה רובינשטיין נותנת אורך של ממש לריסייך עם

LONG LASH

מיליוני נשים הפכו ריסים קצרצרים לריסים בעלי אורך של ממש. LONG LASH מוסיף אורך של ממש לריסייך ואף צובע אותם. הוציאי את המקלון הסלילי מתוך הנרתיק המוזהב והעברי בקלילות מספר פעמים, והנה לך ריסים ארוכים, ריסי משי רכים ובוהקים.

לא תאמיני למראה עינייך! שחור, חום וגווני אופנה אחרים לרשותך.

שחם לבניסון אילון